

Varga Lilla

Reggel a tavon

Hajnali három. A csörgő telefonomra riadok fel, *Aliz*, olvasom a kijelzőn. „Hm? Aha, persze, lemegyek.” Lerúgom magamról a takarót, Tama háborogva nyávog fel, sárga szeme rám villan a sötétben. „Bocs.” Magamra rángatom a tegnapi ruhám, gyors fogmosás, vizes kézzel összeborzolólok a hajam, aztán már lent is vagyok. Nincsenek járókelők, az éjszakai kutyasétáltatóknak már késő van, a hajnaliaknak még túl korán. Aliz az autómnak dőlve vár, vékony zöld kabátjában, kicsit didereg az áprilisi hűvösben. Rám néz, elmosolyodik. Szájánál fel van repedve a bőr, halvány, véres csík. „Szia.” „Szia.” „Bocs, hogy ilyenkor.” „Á, ne is törődj vele.” Bámulunk egymásra, majd előkotrom a kocsi kulcsát a kabátsebemből. „Ülj be.”

Nem kérdezi, hova megyünk, akkor sem, amikor már az autópályán szalad alattunk a lassan velem egyidős kis Peugeot 206-os. Hirtelen előredől, benyomja a válogatás-kazettát. De még mindig csak hallgatunk. Amúgy is tudom, hogy mi történt, mindig ilyenkor jön hozzám, amikor eldurvulnak nála otthon a dolgok. Csak Presser búgó hangja tölti be a kocsit, „*megemelnek az angyalok*”. A basszust odaképelem. Ahogy hagyjuk magunk mögött a kilométereket, egyre nagyapám jut eszembe, aki ugyanezen az úton vitt le a tóra. A narancssárga kispolskiban hal- és az a torkot kaparó, kukoricával feltuningolt etetőanyagszag terjengett. Aliz a combomra teszi a kezét. Rápillantok, de ő az ablakon át a földtáblákat bámulja. Gárdonyinál lekanyarodom. Kivételesen – talán most először, mióta idejárom – a vasúti lámpa fehéren villog, a sorompók az ég felé nyúlnak, átmehetünk. Nagyapám halálakor mindent eladtak, csak a csónakot nem. Ahhoz ragaszkodtam, hogy a csónakot megtartsuk. Leparkolok, közel a parthoz. Néha lejárom ide, így már megszoktam, de először, mikor hosszabb kihagyás után jöttem, lesokkolt a változás... új apartmansorok, kiépített sétányok. Mindegy is – a tó színei, illata,

ugyanaz maradt. Magamhoz veszek egy üveg vizet a csomagtartóból. Megfogom Aliz kezét, aki úgy tűnik, kezd magához térni eddigi kábultságából. Még sötét van, mikor kievezünk. Velem szemben ül Aliz, mosolygó szemmel figyeli a fodrozódó vizet, a halak nyomán feltűnő, apró gyűrűket. Akkor én ültem ott, és a tó illatába nagyapám kesernyés arcszesze vegyült. Ő evezett, én meg sóvárogva lestem, mikor bukkan elő egy szárcsa, vörös gém vagy nádírigó, vagy bármi, ami él és mozog. Odairányította a csónakot, ahol előző nap beetettünk. „Na, csibikém, akkor...” És nekiültünk. Várni. – Most így belegondolva az életem mintha csupa várakozás lenne. – Kicsit megállítom a csónakot. A víz, a hűvös levegő alig érezhető áramlása elmossa a határokat, az idő összecúsúszik a szemeim előtt – nagyapám kilép a nádasból a konyhába, a konyhaszekrény ugyanolyan narancssárga, mint a kispolski, kávészag, kávé és rántott hal, aztán Aliz csókja remeg ott a világosodó eget tükröző vízen, a ligetben, egy padon ülünk, nevetve az ölembe csúsúszik...

„A nőgyógyásztól megjött már az eredmény?” Aliz hangja hirtelen megtöri a varázst, megrázom kicsit a fejem, elkapom a tekintetemet a láthatárról, és ránézek.

„Aha.” Húzok egyet az evezőn, tompa loccsanás. „Pozitív lett.” Nem mond semmit, csak néz rám. Placcs.

„Műtenek. Kipakolnak, hátha nem lesz további szövődmény. Valahogy így mondta a doki.”

Megütött a hír, amikor az orvos átnyújtotta a rikító, zöld színű leletlapot. De valahogy folyton csak az visszhangzik a fejemben, hogy „ez van”. Végül is sosem akartam gyereket. Vagy ez valami feldolgozási fázis? Lehet, a hétvégén utánaolvasok. Placcs.

„Szépen lilulsz.” Mutatok az arcára, mire a szájához kap. A repedés körül a bőr színe fokozatosan változik. Vagy csak a felkelő nap miatt, egyre élesedik a kép. Egymásra meredünk, akaratlan mosolyra rándul a szám, ahogy az övé is. Felkacagunk, hangunkra vadkacsa iszkol beljebb a nádasba. Szeretlek, te pedig néha viszonszeretsz. Ez is egy olyan pillanat. A nevetés lassan elhal, a beülő csönd ránk nehezedik. A szemed csillogni kezd, de nem sírsz. Sohasem. Felemelem a kezem, az arcodhoz érek... csak egy tétova mozdulat.